

[Thor kil Kristensen.]

holdsvis moderate vending, og jeg håber, vi kan få en saglig drøftelse om det.

Angående obligationssalget sagde den højtærede minister, at der ikke var sket nogen større skade ved, at salget ikke har været større, for vi trænger jo ikke til en højere rente i øjeblikket. Nej, det kan vi godt være enige om. Jeg mener altså, som jeg sagde i går, at renten af psykologiske grunde er højere, end den likviditetsmæssigt behøver at være. Jeg tror, den højtærede minister er enig med mig i, at der ligger en vis likviditet i bankerne, som i og for sig nok kunne give en vis ekspansion, men som man ligesom kunstigt holder tilbage efter henstilling fra nationalbanken. Det er ikke i det lange løb nogen helt betryggende tilstand.

Så beklagede den højtærede minister sig over, at jeg havde brugt ordet mistillid. Det har jeg nu ikke. Hvis man ser efter i tidenden (sp. 1515), vil man se, at der står:

„at den nuværende høje regering ikke har vist noget særlig stort talent til at skabe tillid.“

Hvis jeg skal gøre et par bemærkninger herom, må de blive rent personlige. Jeg tror, den højtærede minister vil give mig ret i, at jeg har været meget tilbageholdende med at tale om noget i denne retning; men jeg har mødt så mange vidnesbyrd ude i landet om, at der her er en realitet, at jeg tror, man gør den høje regering en tjeneste ved at anbefale dette forhold til overvejelse. De taler, den højtærede finansminister og andre af hans kolleger holder herinde i salen, er ofte på en linie, man kan tiltræde; men der er jo forekommet en række tilfælde ude i landet, hvor man synes at de højtærede ministre har været mindre forsigtige. Jeg har tidligere haft lejlighed til at referere til en efter min mening såre letsindig udtalelse af den højtærede socialminister ved et aldersrentemodtagermøde i sommer; jeg tror, det var i Silkeborg. Jeg tror, vi allesammen har en fornemmelse af, at udtalelser af den slags, som der blev fremsat, ikke styr-

ker tilliden til de mænd, der sidder i den nuværende regering. Jeg kan også huske et møde, jeg havde med den højtærede finansminister i Askov for nogle måneder siden, hvor vi havde en interessant diskussion, og hvor jeg sagde, at man skal håbe på det bedste, men være forberedt på det værste. Da sluttede den højtærede minister med at foreslå den arbejdsdeling, at han håbede det bedste, og at jeg var forberedt på det værste. Det er muligt, det svarer til vort naturel; men det er nu engang mest betryggende for landet, når det er den siddende regering, der tænker på, om vi nu også altid er forberedt på det værste.

Jeg tror alligevel, det er nyttigt, at man også ved taler ude i landet har dette for øje. Jeg har — det kan jeg sige med sandhed — ikke nogen interesse i, at der skal skabes mistillid til vort største parti, men det kræver et vist afsavn fra de højtærede ministre, hvis tilliden skal blive så god, som det er ønskeligt.

Jeg takker den højtærede minister for offentlige arbejder for de oplysninger, han har givet vedrørende de to tilfælde, jeg fremdrog. Det er muligt, at jeg på grund af ikke helt tilstrækkelige oplysninger har gjort ham uret med min bemærkning i går. I så fald beklager jeg det. Jeg indrømmer, at mine udtalelser om Limfjordsbroen kun byggede på en ledende artikel i „Politiken“, som jo imidlertid også regnes for et godt blad, undertiden for det bedste. Jeg burde naturligvis have undersøgt nøjere, hvad det var, den højtærede minister havde sagt. Hvis han ikke har givet noget løfte om en bro, er det naturligvis helt urimeligt at bebrejde ham det, og jeg takker for meddelelsen herom.

Når den højtærede minister siger, at uvidelsen af broen ikke er en udgift set fra samfundets side, så er det selvfølgelig ikke rigtigt. Det er måske en produktiv udgift, men det kan man jo sige om så mange andre udgifter.

Hvad angår de billige rejser for folk, der er over 65 år, så må vi se på dette, hvis